

— Не плачи мжжо, — утѣшила го жената — не плачи, ами иди при вѣтровия баща, та му се оплачи. Нека ни заплати загубата.

Селянинътъ тръгналъ и пристигналъ у вѣтровия баща.

— Добъръ день, Вѣтрьо.

— Отъ добро да се не избавишъ, селенино!

— Дойдохъ да ти се оплача.

— Кажи да чуя.

— Твоя синъ пакъ ми отърси просото. Заплати ми загубата.

— Съ какво да ти платя.

— Дай ми, Вѣтрьо, пакъ една торба като оная.

— Добрѣ — казалъ Вѣтрьо — на ти тая торба и като отидешъ въ полето кажи: Отвори се торбице! и ще видишъ какво ще произлѣзе.

Взелъ селенинътъ торбата и тръгналъ. Като стигналъ въ полето и седналъ да си почине, дощѣло му се да похапне малко. Извадилъ той торбата отъ пазухата си и казалъ:

— Отвори се торбице!

Като се отворила торбата, че като изкочилъ единъ дървенъ чукъ изъ нея, че като почналъ да маха възъ селянина и да го удря по гърба, по главата, и дѣ свари. Едвамъ могълъ бѣдния човѣкъ да каже: „затвори се торбице“ и да се спаси отъ чука.

Станалъ той завързалъ торбата и я понесълъ дома.

— Е, какво, човѣче, попитала жена му, донесе ли торба.

Донесохъ, — казалъ жално селенина.

— Дай, мжжо, да я видя!

Мжжътъ показалъ торбата.